

РЕШЕНИЕ

№ 1154

гр. София, 24.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 27.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **4854** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 10, ал.6 от Закона за семейните помощи за деца /ЗСПД/.

Образувано е по жалба, именувана молба, от Ц. Д. И. срещу Заповед № ЗСПД/Д-С-КС/1559 от 06.04.2021 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село, с която на основание чл. 10, ал. 4 ЗСПД на жалбоподателката е отказано отпускането на месечна помощ за дете до завършване на средно образование, но не повече от 20-годишна възраст по чл. 7, ал. 1 ЗСПД.

В жалбата е изложено несъгласие с доводите на административния орган и констатациите, направени при извършена служебна проверка, във връзка с установена продажба на недвижим имот от страна на бащата на децата на жалбоподателката. Същата твърди, че сумата от продажбата по никакъв начин не е постъпила в семейния бюджет. Иска се отмяна на процесната заповед.

В съдебно заседание жалбоподателката не се явява, като вместо нея се явява адв. Г., който поддържа жалбата. Допълнителни доводи излага в депозираните писмени бележки. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – Директор на дирекция „Социално подпомагане“ – К. село не се представлява. В депозираните писмени бележки излага становище за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от

фактическа страна следното:

Жалбоподателката Ц. Д. И. е подала Заявление – декларация за отпускане на месечни помощи за отглеждане на дете, до завършване на средно образование, но не повече от 20-годишна възраст по чл. 7 ЗСПД с вх. № ЗСПД-Д-С-КС-1559/22.03.2021 г. Със заявлението е поискано отпускането на помощта за две деца – Н. И. И. и А. И. И.. Деклариран е брутен доход на семейството за предходните дванадесет месеца считано от м. февруари 2020 г. до м. февруари 2021 г. в размер на 3297 лв. Изчислен е средномесечен доход на член от семейството в размер на 68,68 лв. Декларирана е помощ по Закона за закрила на детето и по закона за хората с увреждания в размер на 1148.75 лв.

Във връзка с така подаденото заявление-декларация е издадена Заповед № ЗСПД/Д-С-КС/1559 от 06.04.2021 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село, с която е отказано отпускането на месечната помощ по чл. 7, ал. 1 ЗСПД. В заповедта е посочено, като мотив за отказ за всяко от децата, че средномесечният доход на член от семейството за предходните 12 месеца надвишава дохода, определен за целта в Закона за държавния бюджет на РБ.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия и в изискуемата от закона писмена форма. Не са налице основания за прогласяване на нейната нищожност. Съдът обаче намира, че при издаването ѝ е допуснато съществено процесуално нарушение, налагащо отмяната на оспорената заповед.

Законът за семейните помощи за деца урежда условията за придобиване правото на семейни помощи при отглеждане на деца. Тези помощи могат да бъдат в пари или в натура и се предоставят с цел да подпомагат отглеждането на децата в семейна среда от родителите или от лицата, полагащи грижа за тях. Предвидените помощи са еднократни и месечни. Месечните помощи са посочени в разпоредбата на чл.2, ал. 3, т. 1 – 4 ЗСПД - 1. месечни помощи за отглеждане на дете до навършване на една година; 2. месечни помощи за отглеждане на дете до завършване на средно образование, но не повече от 20-годишна възраст; 3. месечни помощи за отглеждане на дете с трайно увреждане; 4. месечни помощи за дете без право на наследствена пенсия от починал родител.

Право на семейни помощи за деца имат: 1. бременните жени - български граждани; 2. семействата на българските граждани - за децата, които отглеждат в страната; 3. семействата, в които единият от родителите е български гражданин - за децата с българско гражданство, които отглеждат в страната; 4. семействата на роднини, близки или приемни семейства - за децата, настанени по реда на чл. 26 от Закона за закрила на детето; 5. бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Съгласно нормата на чл. 4а ЗСПД право на семейни помощи по чл. 2, ал. 3, т. 2 имат семействата със средномесечен доход на член от семейството за предходните 12

месеца, по-нисък или равен на дохода, определен за целта в закона за държавния бюджет на Република България за съответната година, но не по-малък от предходната година.

Според чл. 7, ал. 1 ЗСПД месечните помощи за дете до завършване на средно образование, но не повече от 20-годишна възраст, се предоставят на семействата, които отговарят на условията по чл. 4а и живеят постоянно в страната, при условие че детето: 1. не е настанено за отглеждане извън семейството по реда на чл. 26 от Закона за закрила на детето; 2. редовно посещава подготвителните групи в детските градини или подготвителните групи в училищата за задължително предучилищно образование на децата, освен ако това е невъзможно поради здравословното му състояние; 3. до завършване на средно образование, но не повече от 20-годишна възраст, редовно посещава училище, освен ако това е невъзможно поради здравословното му състояние; 4. има направени всички задължителни имунизации и профилактични прегледи съобразно възрастта и здравословното му състояние; 5. живее постоянно в страната.

Съгласно чл. 63, ал. 2 от Закона за държавния бюджет на Република България Средномесечният доход по чл. 4а, ал. 2, т. 1 от Закона за семейни помощи за деца за 2021 г. е 410 лв., а според ал. 3 средномесечният доход по чл. 4а, ал. 2, т. 2 от Закона за семейни помощи за деца за 2021 г. е от 410,01 лв. до 510 лв. включително.

Семейните помощи за деца се отпускат със заповед на директора на дирекция "Социално подпомагане" или упълномощено от него лице. Разпоредбата на чл. 10, ал. 5 ЗСПД отказът за отпускане на семейна помощ за деца се мотивира, а заповедта за отказ се съобщава писмено на лицето, подало молбата, в 7-дневен срок от издаването ѝ. По своят правен характер заповедта за отпускане, респ. отказа за отпускане, представляват индивидуални административни актове, и доколкото ЗСПД не предвижда специално съдържание за тях, приложими се явяват изискванията за съдържание на индивидуалния административен акт по чл. 59, ал. 2 АПК.

В заявлението – декларация жалбоподателката е посочила средномесечен доход в размер на 68,68 лв.

Като мотив за отказа за отпускане на месечната помощ по чл. 7, ал. 1 ЗСПД, административният орган е по сочил, че средномесечният доход на член от семейството за предходните 12 месеца надвишава дохода, определен за целта в Закона за държавния бюджет на РБ. Това означава, че установеният от органа размер на средномесечния доход е надвишавал 410 лв. и не е в размер от 410,01 лв. до 510 лв. включително. В заповедта липсват изрични мотиви, обуславящи този извод. В представеното по делото Становище /л.11/ е посочено, че за да приеме този извод органът се е позовал на обстоятелството, че за извършване на нова преценка за м.03.2021 г., жалбоподателката не е декларирала продажба на недвижим имот с материален интерес на обща стойност 55 000 лв., с двама продавачи, единият от които е съпругът ѝ. Обстоятелството било потвърдено при служебна справка в Р. на 30.12.2020 г. и справка за материален интерес от АВ № 11653/06.01.2021 г. На база на това, с допълнителен анкетен лист е било направено предложение за прекратяване на помощта по чл. 11бб ППЗСП. По отношение излагането на мотиви в друг документ, извън оспорения, съдебната практика е постоянна и започва с ТР 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС. Практиката мотивите да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаването на обжалвания индивидуален административен акт се прилага постоянно и не противоречи на закона. Изискването, което се поставя към

органа-издател на акта, е да извърши позоваване на този предхождащ акта документ. С последното той го приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. Предвид така установената съдебна практика, за да не съставлява процесуално нарушение неизлагането на мотиви в спорния акт, а в друг такъв – част от преписката, органът следва да се позове на него. В случая в оспорената заповед липсва каквото и да било позоваване на това становище. Липсват фактически установявания относно твърдяната продажба на недвижимия имот. Поради това съдът намира, че заповедта е немотивирана.

Липсата на мотиви в оспорената заповед намира проявление и в още един аспект. По никакъв начин в заповедта не е посочено какъв е установения от органа средномесечен доход, за да приеме, че същият надвишава определения в чл. 63, ал. 2 и ал. 3 ЗДБРБ размер. Органът очевидно се е позовал на обстоятелството, че е извършена продажба на недвижим имот от страна на съпруга на жалбоподателката, без да изчисли дали сам по себе си размера на получените средства надвишава праговете определени със Закона за държавния бюджет на РБ. Автоматично е прието, че след като материалния интерес е в размер на 55 000 лева, то размерът на средномесечния доход е по – висок. Това само по себе си е пропуск, който обаче се задълбочава от обстоятелството, че продадения имот е бил в режим на съсобственост. Видно от справка от АВ № 11653/06.01.2021 г. /л. 44/ като продавачи са посочени Н. Б. И. и И. К. И.. Очевидно имотът е бил съсобствен като не е установен каква идеална част от имота е притежавал И. К. И.. По този начин не е установено каква част от общата цена на имота се е полагала на него, за да бъде включена в brutния годишен доход на семейството.

Предвид тези пропуски на административния орган съдът намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна, поради което следва да бъде отменена. Преписката следва върне на административния орган за ново произнасяне, при което следва да бъдат изложени мотиви обуславящи наличието или не на материалната предпоставка за отпускане, респ. за отказ на исканата месечна помощ, като бъдат съобразени и обсъдени всички релевантни фактически обстоятелства.

Претенцията на процесуалния представител на жалбоподателката за присъждане на разноски в размер на 500 лв. се явява основателно. Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно предвид разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ и чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 2 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Ц. Д. И. Заповед № ЗСПД/Д-С-КС/1559 от 06.04.2021 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село, с която на основание чл. 10, ал. 4 ЗСПД на жалбоподателката е отказано отпускането на месечна помощ за дете до завършване на средно образование, но не повече от 20-годишна възраст по чл. 7, ал. 1 ЗСПД.

ВРЪЩА преписката на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село, за ново произнасяне в съответствие с дадените указания за тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село да заплати по сметка на Ц. Д.
И. сума в размер на 500 лв., представляващи разноси за един адвокат.
Решението е окончателно.

СЪДИЯ: